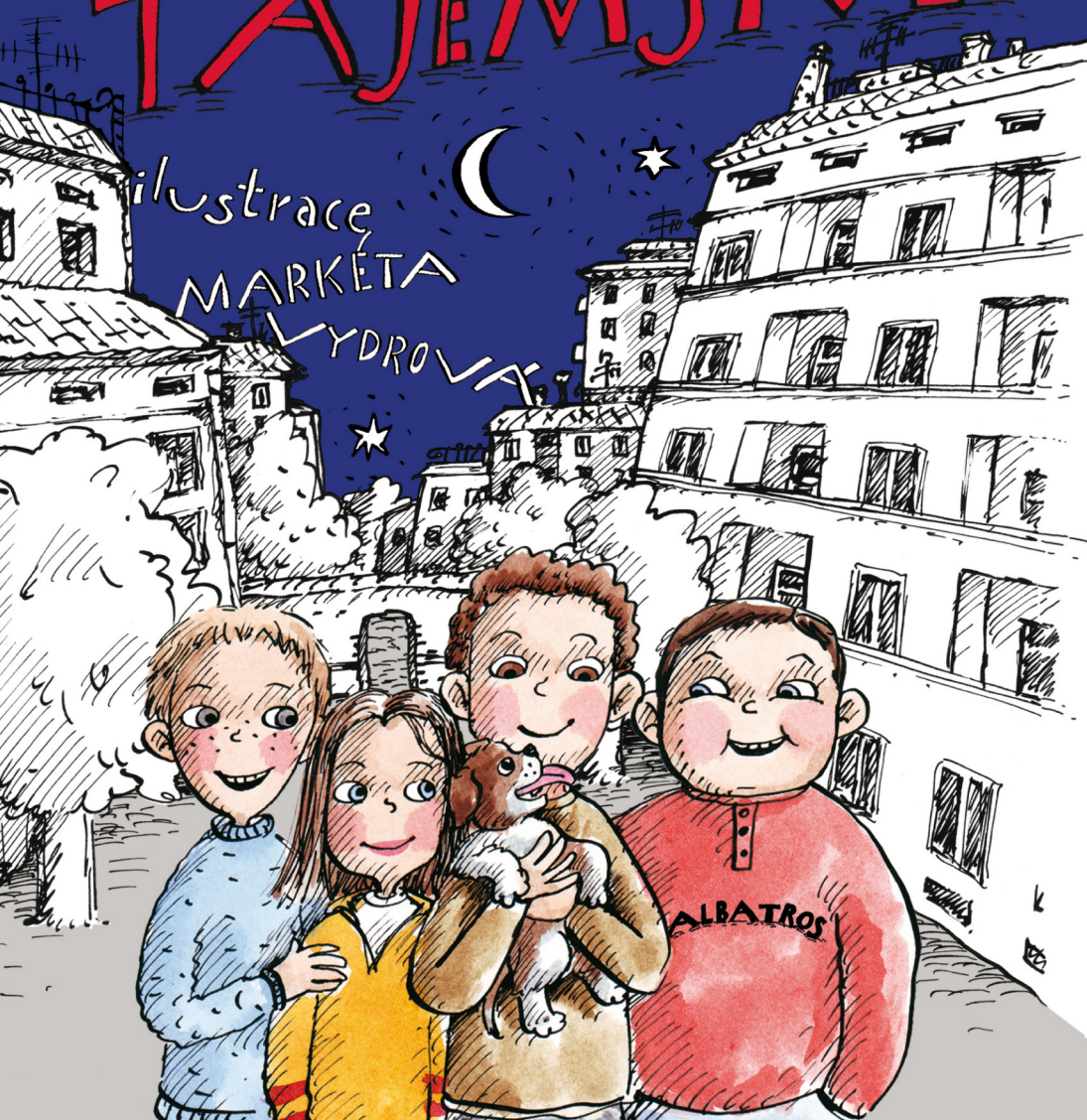

MICHAELA FIŠAROVÁ

NAŠ DVŮR
MÁ
TAJEMSTVÍ

ilustrace
MARKÉTA
LYDROVÁ

Michaela Fišarová

NÁŠ DVŮR
MÁ
TAJEMSTVÍ

Ilustrovala Markéta Vydrová

Albatros

Ondráškovi a Jiříkovi

© Michaela Fišarová, 2015
Illustrations © Markéta Vydrová, 2015
ISBN 978-80-00-04078-3

NÁŠ DVŮR MÁ TAJEMSTVÍ

Zabzučel domovní zvonek. „Půjde Ondra ven?“ ozvalo se.

„Nejsem doma,“ naznačuju šepem mámě.

„Za chvílku je dole, Johanko,“ slyším ji říkat do mluvítka.

No to snad ne!

Šklebím se u počítače a pitvořím se: „Za chvílku je dole, Johanko! Půjde s tebou strašně rád, bude si s tebou totiž házet míčem! Nebo klidně dělat plno jinech pitomejch holčičích věcí, on je s tebou strašně šťastnej...“

„Kamaráde, vypni už ten počítač a jdi na chvíli na vzduch,“ říká mamka ze dveří do pokojíčku.

„Mám to rozehraný,“ odpovím jí normálním hlasem (rozhodně nekňourám).

„Nekňourej (!) a koukej to vypnout a mazat ven! Říkám to naposled, nechťej, abych ti to zase na víkend zakázala.“

„Fajn, ale až mě chytěj poldové, tak za to můžeš TY!“

„Poldové?“ diví se maminka.

„Chtěl jsem dokončit aspoň tohle kolo, teď je celá práce nanic.“

„Tak to jsem nevěděla, že jsi pracoval! Já tě asi pořádně zapřáhnou, abys věděl, co je práce!“

Šourám se do předsíně pro boty. Bude mi deset! Desetiletej kluk se radši bude nudit, než aby si hrál s Johankou. A vůbec, já se rozhodně NENUDÍM!

Vyjdu před dům. Stojí tam, mrňavá, rozesmátá, a v ruce má MÍČ!

„Hele, říkal jsem ti minule, ať už na mě nezvoníš. Jestli příště zazvoníš, stejně nepříjdu, tak už nikdy nezvoň, jasný?“

„A proč jsi teda teď přišel?“

„Sem nepřišel za tebou, já si tady jen tak chodím.“

„Aha.“

Je ticho. Loupu omítku z baráku a ona si hází míčem o zem.

„Nepůjdeme zase na dvůr?“ ptá se a furt bouchá tím míčem o zem.

„Mně je to jedno, třeba,“ říkám.

Přemýšlím o té rozehrané hře. Seberu dva kamínky a hodím je směrem ke klouzačce. Jednou trefím.

Johanka chytí míč do náruče a vydává se zpátky do domu.

Naše dva domy jsou spojené hnusným tmavým špinavým sklepem plným ještě hnusnějších a špinavějších věcí na vyhození. Dřív tam prý bylo uskladněné uhlí. Mamka říká, že když byla malá naše babička, topili v domě všichni v kamnech. Kdybych prý žil tenkrát, tak bych místo hraní na počítači nosil domů ze sklepa uhlí a všechny srandičky by mě přešly.

„Tak jdeš?“ ozývá se Johanka z chodby ke sklepům.

Beze mě se tam totiž bojí. Prostě holka!

Musíme projít kolem všech dřevěných kójí, který většinou nemají zámky a jejich laťkový dvířka se v průvanu trošičku otvírají a vržou. Já z toho samozřejmě vůbec žádný strach nemám, ale stejně jsem rád, když dojdeme za roh k okýnku do dvora. Na něm máme totiž položený klíč. Pak už stačí jen tím klíčem odemknout a jsme na dvoře mezi domy.

Je tam tráva a pár stromů, stará lavička a rezavá prolézačka, na kterou se dá pověsit za ruce a o který maminka říká, že je to klepadlo na koberec. Nikdy jsem tam ale nikoho koberec klepat neviděl.

„Budeme si házet?“ ptá se Johanka.

Pokrčím rameny, jako že je mi to fuk.

Chvíli si házíme. Pak mě to přestane bavit.

Skočím na zídku a sednu si. Vždycky když nemám co dělat, sedím na ní a rozhlížím se okolo. Je z ní pěkně vidět do dalších dvorků.

Johanka stojí pode mnou, tak vysoko nevyskočí.

Na holku je docela hezká. Teda, ne že by se mi holky nějak zvlášť líbily, ale Johanka celkem ujde.

„Víš, že budu mít doma křečka?“ říká a hodí míčem takovou perdu, že zalapám po dechu a svalím se po zádech ze zídky.

„Dobry?“ volá za mnou se smíchem.

Sedím na bobku schovaný za zdí a nechce se mi vůbec vylézt a ukázat se jí. Takovej trapas! Bude se mi smát, že jsem žuchnul dolů jako shnilá hruška.

Vtom dostanu nápad.

Zůstanu příkrčený, aby mě neviděla, a lezu pořád dál podél zdi až na konec sousedního dvora, kde se rychle schovám do obrovského rozrostlýho keře.

„Jsi živěj?“ volá zase a už se nesměje. „Ondro, ozvi se, nech toho!“

Jsem pořád v tom keři a ani nedutám.

„Vylez, nebo dojdu pro mámu!“

Na to ti neskočím, myslím si. Víím, že mě chce jen nachytat, že pro mámu nepůjde. Ani se nepohnu, ale už mě brní levá noha.

Konečně se vydrápe na zídku. Vidím ji, jak kouká na druhou stranu za zed' a nechápe, kam jsem zmizel. Pak jí to dojde. Seskočí do cizího dvora a našťavaně volá: „Ondřej, vylez! Kde jsi?“

Že je naštvaná, poznám podle toho, že mi začne říkat Ondřeji.

Proběhne kolem keře dál. Ani si mě nevšimne. Přeleze plot a zmizí na dalším dvoře.

Vylezu z křoví a směju se. To jsem ji dostal! To má za tu perdu míčem. Teď budu samozřejmě dělat, jako že jsem se svalil schválně, abych ji nacytal. Taky budu předstírat, že to vůbec žádná perda nebyla.

Rozhlížím se, a nikde ji nevidím. Přeběhnu asi tři další dvorky, Johanka nikde. Hledám ji v každém křoví, koukám na stromy a za zídku a pořád volám.

„Johanko!“

Otvírám popelnice, lezu pod starý prkna, přelézám plůtky mezi dvory a zase volám.

„Johanko, vylez, už to není žádná sranda!“

Na druhý straně dvorů někdo s bouchnutím rozrazí zadní dveře od domu. Rozběhnu se tam, ale to jen nějaký starý pán vynáší smetí.

„Neviděl jste takovou malou holku?“ ptám se ho.

„Co takhle pozdravit, mladej?“ zahartusí.

„O malý holky se nestarám!“ Praští víkem od popelnice a zmizí v domě.

„Johanko, vylez, nebo půjdu pro mamku!“

Vím ale, že pro mamku jít nemůžu. Zlobila by se na mě, že se jeden druhému takhle schováváme. Nemá ráda, když jsem venku sám. A taky se vždycky rozzlobí, že prý dělám pořád nějaký blbiny.

Přelezu zase všechny ploty a přeskočím zídku. Ještě jednou prohledám všechny dvorky. A pak najednou nevím, co dál. Mám strašnej vztek. Nadechnu se a polknu slzy.

Stmívá se. Začnu se pořádně bát.

Sednu si na klepadlo, klackem reju v zemi, ale přitom se pořád rozhlížím kolem. Co se jí mohlo stát?

Začnu si představovat ty nejděsivější věci a najednou mi připadá, že z každého rohu dvora na mě někdo kouká. Už už se zvedám, že uteču domů, když z dálky uslyším zapískání na prsty.

Johanka! poskočím radostí.

Johanka je totiž jediná holka, co znám, která umí pískat na prsty.

Zvuk se ozývá zevnitř jednoho z domů, které obklopují naše území. Jdu tím směrem. „Johanko!“ volám co nejtisším hlasem u jednoho z domů.

„Tady jsem,“ zasyčí a já uvidím, jak se dole při zemi objeví ze zamřížovaného okýnka její ruka a zamává. Pak uslyším žuchnutí a je ticho.

Rychle přiskočím k okýnku a volám do tmy.

„Johanko, jsi tam?“

„Jo,“ ozve se zevnitř.

„Je to hrozně hluboko, musela jsem vylézt na nějaký starý krabice, abych vůbec dosáhla k oknu!“ Zdá se mi, že trochu brečí.

„Co tam děláš?“

„Chtěla jsem se ti taky schovat, tak jsem vešla do tohotole domu.“

„A co děláš tam dole?“

„Šel nějaký člověk, tak jsem se začla bát a zalezla jsem před ním pod schody. Jenže on šel dolů do sklepa, tak jsem se schovala sem. Když odešel, chtěla jsem vylézt, ale dveře už nešly otevřít. Myslela jsem, že jsi už odešel!“ rozbřečela se.

„Neodešel jsem!“ To, že už vlastně málem jo, jí neřeknu.

„Můžeš mi otevřít?“

Šourám se ke dveřím od domu. Sejdu po schodech ke sklepu a lomcuju zamčenýma dveřma. Pak si všimnu, že vysoko na dveřích je zástrčka, která se dá vysunout, jenže na ni nedosáhnu. Vrátím se na dvůr.

„Za chvíli ti otevřu,“ zavolám do okýnka.

Rozhlížím se po dvoře, už není skoro vidět. Najdu starý kyblík, který dotáhnu ke sklepu a postavím se na něj. Se zástrčkou nejde ani pohnout.

Vyběhnu zase ven a do okýnka znova zavolám: „Za chvíli tě už fakt otevřu!“

Seberu kámen a vrátím se na kyblík. Bouchnu do zobáčku té zástrčky. Pohne se. Pak znovu a za chvíli už jde dokonce posunout jenom rukou. Jsem uvnitř.

Johanka tam sedí na krabici v jednom z otevřených sklepů a popota huje. Tak rád ji vidím!

„Dík,“ řekne a po chvílce dodá: „Víš co? Nebudeme se už schovávat, jo?“

Přikývnu. „Pojď, musíme rychle domů, nebo bude pořádněj průšvih!“
„Počkej,“ chytí mě za rameno. „Je tu nějaký zvíře.“

„Cože?“

„Někde tu něco kňučelo. Myslím, že ho sem přitáhl ten člověk, co jsem se před ním schovávala.“

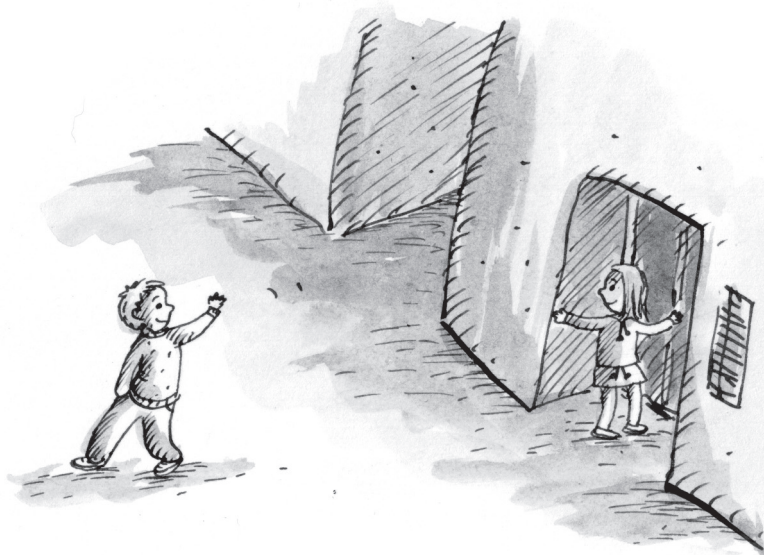
„Johanko, jdem domů, máma se zblázní!“

„Počkej chvílku, slyšíš?“ obrací se ke mně. Ani nedýcháme. Z vedlejšího sklepa se ozývá škrábání a kňučení.

Sklep je zamčený, na dřevěných lafkách visí obrovský zámek.

„Možná by se tam dalo vlézt horem.“ Mezi stropem a prkennou stěnou je velký kus místa. „Teď už musíme jít, přijdeme sem zítra, až bude světlo.“ Táhnu Johanku pryč.

„Přijdeme zítra,“ volá Johanka potichu skrz lafky zamčeného sklepa na to zvíře. Teda podle ní je to zvíře.

Rychle přelezeme ploty i zídku. Na náš dvorek seskočíme právě ve chvíli, kdy přichází maminka.

„Kde jste tak dlouho? To jste si nevšimli, že už je tma? Hlavně že se vám nikdy nechce ven, a pak vás člověk nemůže dostat domů.“

Bere do ruky telefon a vytáčí číslo. „Hani, byli pořád u nás na dvoře, už je vedu domů. Neboj, Ondra Johanku doprovodí až ke vchodu. Skoč s Johankou domů a pak se hned vrať.“

Doprovodím Johanku před dům.

„Ahoj, tak zítra.“

„Ahoj.“

Mezi dveřma se ještě otočí a zavolá za mnou: „Teda jestli na tebe můžu zazvonit!“ a usměje se.

Taky se usměju. „Můžeš,“ zavolám přes rameno.

Jde přece o to zvíře ve sklepě, řeknu si jen tak v duchu pro sebe.

NEDĚLNÍ OBĚD

Je neděle. Obléknu se rychle, ani počítač nepustím.

„Ty už jsi vzhůru?“ diví se maminka. „A dokonce oblečený! Co se to děje?“

„Ale, už mi nějak nejde spát.“

Nechci hned říkat, že asi půjdu ven, aby to nebylo divný. Nasnídám se a pak se s tatínkem koukám na fotbal.

„Co sebou pořád tak šiješ, to nevydržíš chvílku v klidu?“ ptá se mě táta, když poskakuju na velikým hopsacím míči sem a tam.

Kdy asi Johanka zazvoní? přemýšlím. Říkala před obědem, nebo po obědě?

„Doufám, že na mě nezazvoní zase Johanka, ať jdu ven,“ řeknu schválně dost nahlas, aby to zaslechla mamka až v koupelně.

„Neměj strach, dneska pro tebe nepřijde, jedeme na oběd k babičce,“ ozve se z koupelny.

Cože? Srdce se mi rozbuší.

„K babičce?“ zeptám se jakoby nic.

„Co se tak divíš, prosím tě?“ Asi to jakoby nic nezní. „Copak jsi zapomněl, že budeš mít narozeniny? Chce ti přece popřát!“

„Nemůže mi popřát jindy?“ Marný pokus.

„Neplácej a najdi si ty lepší kalhoty, co jsi měl v pátek ve škole. A vezmi si tu modrou košili, ať ti to sluší.“

Brr, otřepu se při představě, jak jedeme k babičce a mně to strašně sluší. Nesnáším mít na sobě knoflíky, NENÁVIDÍM košile!

„Ach jo,“ řeknu schválně nahlas.

Oči ale vyvrátím nahoru, až když mě nikdo nevidí. To mám totiž zakázaný. A taky nechci už poněkolkátý slyšet hloupou vymyšlenou historku o chlapečkovi, který to s těma očima pořád dělal, kdykoliv se mu něco nelíbilo, a pak mu to zůstalo, a místo aby se díval na krásný svět kolem sebe, tak si viděl celý život už jenom do hlavy. Mimochodem, tahle příhoda je od naší babičky, zrovna od té, kam jedeme dneska na oběd.

„Johanka říkala, že bude mít křečka...“, zavedu v autě pro změnu zase hovor na domácí zvíře. „Já nemám nikoho. Ani rybičky, ani bráchu!“

Maminka se zhluboka nadechne a podívá se na tatínka, který dělá, že se pekelně soustředí na jízdu.

„To už jsme dlouho neslyšeli,“ vzdychne maminka a zase se podívá na tatínka.

„Křeček smrdí!“ podotkne tatínek a pustí rádio.

„Pes nesmrdí.“ Tak lehce to nevzdám.

„Taky smrdí, když se o něj nestaráš. Musíš ho pravidelně venčit, chodit s ním ven v noci, vstávat brzo ráno. Když je to štěňátko, musí se pořád hlídat, všechno okusuje, všude čůrá... Myslíš, že bys zvládl každý den vstávat alespoň o půl hodiny dřív a chodit s ním ještě před školou ven?“

„Zvládl!“

„V zimě i v dešti? To říkáš teď. Vím dobře, že by ti to tvoje nadšení vydrželo tak týden!“

„Chodil bych s ním!“

„Nechodil!“

„To teda chodil!“

„Nechodil a dost! Nakonec by všechno starání bylo na nás s maminkou.“

Vyvrátím oči v sloup. Táta to vidí ve zpětným zrcátku. To mě nenapadlo.

„Nedělej mi laskavě za zády ty obličej!“

„Ty děláš zase to s těma očima?“ ptá se maminka. „Pamatuješ si, co babička vyprávěla o tom chlapečkovi, co ho kdysi znala?“

„Pamatuju,“ zamručím a málem to s těma očima udělám znovu.

Hovor o psovi tím pádem asi skončil, ale tatínek ještě dodá větu, kterou už jsem taky slyšel asi tak stokrát. Zřejmě aby bylo úplně jasno.

„Až se budeš o sebe starat sám, poříd si psy třeba dva.“

Pak už jenom jedeme, hraje rádio a já přemýšlím, jestli na mě Johanka už třeba doma nezvoní. Snad nepůjde do toho sklepa beze mě? Kdo by jí odemknul, kdyby ji tam zase někdo zavřel? A co to zvíře v krabici? Bude tam ještě?

Babička mává z okna, když parkujeme.

„Nezapomeň dát babičce pusinku,“ dlobune do mě mamka. Už abych měl tu pusinku za sebou.

„Tak vítejte!“ volá babička mezi dveřma. „Ty můj kluku!“ (Pusinky dostanu hned čtyři, takže ani nemusím dávat tu svou.)

K obědu je svíčková. Je to to nejlepší jídlo. U babičky si vždycky můžu dát do omáčky brusinek, kolik chci. Nesnáším šlehačku, tu tam nechci nikdy. A přidám si dva knedlíky.

„To maso ale dojíš!“ ukazuje maminka na můj kraj talíře, kam jsem odsunul na hromádku všechno to zkožlávý.

„To je zkožlavý!“ řeknu.

„Co že to je?“ ptá se babička.

„Zkožlavý,“ vysvětluje maminka. „On tak říká tlustýmu masu.“

„Vždyť to není vůbec tlustý!“ začne mi babička SVOU vidličkou přehrabovat v talíři tu hromádku masa.

Otřepu se a zašklebím.

„Nech toho a koukej to dojíst, je to dobrý a je v tom síla! Tu potřebuješ!“ zahartusí tatínek.

Kousek si vezmu, ale nejde to ani spolknout. Pak dostanu nápad! Narvu si do pusy postupně všechno. Trochu dám pod jazyk, trochu nechám po stranách.

„Jdu čúrat,“ zablekotám a mažu pryč od stolu.

Už už to hodím do záchoda, když vtom si vzpomenu na Johanku a to zvířátko v krabici. Vezmu toaleták a všechno do něj vyplivnu. Schovám si to do kapsy u kalhot a jakoby nic se vrátím k obědu.

„Tak můžu popřát tomu našemu velkému klukovi?“ ptá se babička a na obličej mi přistanou další tři pusy. A to jsem ještě ani nic nedostal!

Odhází na chvíli pryč a pak se vrací s balíčkem za zády a usmívá se. Dá mi do ruky zabalený dárek a zase dostanu pusy. Už je ani nepočítám.

„Hodně štěstí a zdraví, už jsi velikej kluk!“

„Tak poděkuj,“ dloubne do mě maminka.

Nevím přesně, za co mám děkovat, jestli za to, že už jsem velkej kluk? Pak mě napadne, že asi za ten dárek, jenže když stejně nevím za co?

„Rozbal to!“ pobídne mě babička a zase se usmívá.

Trhám papír se zelenými koníčky a vybaluju dárek.

„Děkuju,“ špitnu a koukám na tlustou, hodně, hodně tlustou encyklopedii pro malé školáky.

„Tady najdeš úplně všechno. V té knize je odpověď skoro na každou otázku!“

Držím v ruce tu knihu a představuju si, jak by to bylo prima, kdybych si rozbalil místo knihy třeba klec nebo akvário. Pak by bylo jasný, že na mě doma čeká aspoň křeček.

„Vidíš,“ ukazuje mi tatínek, „tady si můžeš přečíst třeba všechno o domácích zvířátkách.“

Že by uhodl, na co myslím?

Otevře dvojstránku domácích mazlíčků.

„Péče o ně,“ předčítá. „Tady se dozvíš, co všechno takový zvířátko potřebuje a že není vůbec jednoduchý se o něj dobře postarat.“

Dotknu se prstem obrázku morčete a vzdychnu.

Tatínek otočí stránku. „Jak se správně starat o pejska,“ předčítá zase nahlas.

Vezmu mu knížku z ruky a sednu si s ní do kouta.

„Vidíš, říkala jsem ti, že je to dobrý dárek, že bude nadšený,“ říká maminka směrem k babičce. „Alespoň chvíli nebude koukat do té bedny,“ dodává tatínek a jde si pustit televizi.

„Každý pes potřebuje dostatek prostoru, pohybu, dobré a vyvážené stravy...“ čtu potichu a myslím přitom na to maso v kapse.

Zvednu nenápadně knížku z klína a na těch pěkných školních kalhotách, co mi tak sluší, vidím obrovský mastný flek. Taky se mi z toho masa na nohu vymačkalo trochu tý omáčky, co v něm byla vcuclá.

S rukou položenou přes kapsu zase běžím na záchod.

„Ty ses pěkně přejedl, vid?“ volá za mnou tatínek.

Snažím se to utřít, ale flek rozmazávám čím dál víc.

Zkouším přes kapsu přetáhnout košili, ale je dost krátká. Už už se chci vrátit do pokoje, když najednou na věšáku uvidím svůj svetr. Obléknu se do něj. Je dlouhý dost.

„Je ti zima?“ diví se babička. „Tak já přitopím.“

„Neleze na něj něco?“ diví se maminka. „Furt chodí na záchod, je mu zima.“ Sahá mi na čelo. „Není ti nic?“

Teď by byla dobrá příležitost odpovědět, že je mi špatně, abych nemusel zítra do školy. Jenže nemůžu, potřebuju jít s Johankou do sklepa.

Zavrtím hlavou.

„To máš z toho lítání venku až do večera,“ řekne zase maminka.

Nechtěla včera náhodou, abych šel ven a nesesedl u počítače?

Pak si zase prohlížím tu knížku a pak máme dorty a limonádu a tatínek mi dá od sebe napít piva.

„No, ještě mu dávej pivo, už takhle je mu špatně,“ říká zase maminka.

„To je dobrý na trávení,“ odpoví tatínek, zasměje se na mě a dá mi ještě trochu.

„Mami, pojď, probereme to vedle, Ondra se zatím podívá na pohádku,“ říká tatínek babičce.

Jdou se zavřít vedle do pokoje, ale já nevím, co tam probírají. Několikrát se jakoby náhodou ochomýtnu vedle těch dveří. Slyším něco o tom chudákovi klukovi, ale pak už nic.

To jsem já, ten chudák kluk? myslím si. Asi je jim taky nakonec líto, že jsem nedostal psa.

Pozdě odpoledne odjíždíme.

Doma pode dveřmi je zastrčený papírek s nápisem ONDRA.

Tatínek mi ho podá. „Máš tu nějaký dopis.“

„To je od Johanky?“ ptá se maminka. „Ten náš kluk už dostává milostný psaníčka,“ směje se. Vyvrátím zase oči. Nesnáším ty máminy vtipy!

Uvnitř toho přeloženého papírku jsou jen dvě věty: KDE JSI? TAK ZÍTRA PO ŠKOLE! J.

Večer na mě maminka volá do koupelny: „Až si svlečeš ty kalhoty, tak je hoď rovnou do pračky, až se vykoupeš, tak ji pustím.“

Drhnu si šamponem vlasy a přemýšlím nad tím, co babička myslela tím *chudák kluk*.

A teprve když si už v pyžamu vlezu do postele a zaposlouchám se do zvuku točící se pračky, vzpomenu si: V KAPSE U KALHOT JSEM MĚL TO MASO!

VÝLET DO SKLEPA

Plastový tác třískne o stůl školní jídelny a Johanka si ke mně přisedne. Ryju vidličkou v talíři a ani nezvednu hlavu. Je mi jasný, že všechny pohledy kluků ze třídy teď směřují ke mně.

„Ahoj,“ říká nadšeně.

„Čau,“ odpovím sotva slyšitelně.

„Tak dneska po škole, jo?“ ptá se tak strašně nahlas, že se začnu celý červenat.

„Hele, já nemůžu,“ odpovím schválně taky hrozně nahlas. „Zazvoním na tebe a domluvíme se pak,“ dodám strašlivě potichu a doufám, že to slyší jenom Johanka. Skláním se přitom nad talířem, aby nikdo nezahlídl, že hýbám pusou.

Pak se od ní odsunu pryč na volné místo. Urazí se a odejde k vedlejšímu stolu.

„Myslela si, že s ní půjdeš ven?“ smějou se mi kluci.

„Asi, ale já bych stejně nešel.“

„Johana miluje Ondru!“ vykřikuje Michal.

Vidím Johanku, jak se otáčí naším směrem.

„Johana miluje Ondru!“ vyřvává zase Michal tak, že to slyší půlka jídelny. Zvláštěně přitom pitvoří hlas, aby byl ještě vtipnější.

„Johana miluj...“, ale tentokrát už větu nedopoví, protože mu na obličej přistane sprška gulášový polívky.

„Michal miluje polívky!“ zakřičí Johanka podobně zpitvořeným hlasem a vyběhne z jídelny.

Šourám se pomalu domů. Když se za šňůrku přitáhnu k domovním dveřím (nechce se mi sundávat klíč z krku), někdo mi sáhne na záda. Je to Johanka!

„Proč jsi jim něco neřek?“

„Cože?“

„V tý jídelně, proč jsi jim něco neřek?“

„Aha, klukům. Nevím, jsou blbí.“

„Hm. Nebo seš blbej ty!“

Bez jedinýho slova jí zabouchnu dveře před nosem a utíkám nahoru. Zastavím se až u dveří do bytu.

„Je pitomá!“

Pustím si počítač, ale najednou mě ta hra nějak nebaví. Přejíždím myší po obrazovce sem a tam a myslím zase na ten sklep.

Rychle se napiju z kohoutku (to mamka nemá ráda) a prohlídnu kapsu u mých mokrých kalhot, který jsou pověšený v koupelně na šňůře. Maso někdo vyndal! Z lednice teda vezmu kus salámu a běžím ven.

Klíč na okýnku není a dveře do dvora jsou otevřený. Přeskočím zídku a vidím Johanku, jak nakukuje do sklepního okýnka.

„Je tam, slyším ho,“ šeptá.

Zatajím dech a poslouchám. Zezdola je slyšet kňučení.

„Půjdeme tam!“ zavelím.

„Nemůžeme tam oba,“ napadne Johanku. „Kdyby nás tam zase někdo zamkl, nedostaneme se ven. Jeden z nás musí počkat tady, aby mohl kdyžtak toho druhého zase otevřít.“

Má pravdu, myslím si a mrzí mě, že mě to nenapadlo dřív. Nahlas řeknu jen: „Tak jo.“

„Kdo půjde?“

„Ty,“ vyhrkne bez přemýšlení Johanka.

Nechce se mi tam samotnému, ale ještě víc se mi nechce jí říct, že se trochu bojím.

„Tak jo,“ opakuju zase a přešlapuju na místě.

„Tak jdi,“ vybízí mě Johanka.

„Co tam mám vlastně dělat?“ ptám se a snažím se to celý trochu po-
zdržet.

„Koukni, jestli tam je, a prozkoumej ho.“

„Tak jo,“ řeknu už poněkoliťatý a seberu kámen a starý kýbl, abych mohl otevřít tu zástrčku. Dneska to jde docela zlehka, kámen ani nepotřebuju.

„Zapíšekej, až přelezeš k němu,“ šeptá Johanka.

Je tam trochu tma. V rohu vedlejšího odemčeného sklepa je několik naplněných krabic. Přitáhnu je k dřevěným laťkám, za kterými je další sklep a v něm to zvíře. I tentokrát je zamčený.

Zhluboka se nadechnu.

Tak jo, řeknu si už jen pro sebe a vydrápu se na krabice. Jenže když se zkouším nahoře zachytit okraje příčky, krabice se mi propadne pod nohama a já proletím mezi kompoty a marmelády. Několik skleniček se rozbije, jsem celý od marmelády a jedna noha mě začne pěkně pálit. Asi mi teče krev, ale v tý tmě nedokážu rozpoznat, co je džem a co je krev.

„Jsi v pohodě?“ volá Johanka polohlasem do přivřeného sklepního okýnka.

„Ale jo,“ houknu. „Zhroutilo se mi to tady.“

„Tak to postav znova,“ radí Johanka.

„Možná že tam ani žádný zvíře není,“ volám na ni.

„Ale je, lez!“

Ach jo, holky.

Rovnám zase krabice na sebe. Když na ně lezu znova, mám takový slabý nohy. I ruce se mi třesou, když se už podruhý zachytí okraje sklepní příčky. Tentokrát pode mnou krabice nepovolí a já se konečně vysápu nahoru a seskočím do vedlejšího sklepa. Žuchnu na zem.

„Pst, někdo jde!“ zavolá Johanka do okýnka.

Skočím do rohu za starou skříňku a ani se nehnu. Cítím, jak mi srdce bouchá až v krku. Strašně se bojím.

Do sklepa přichází nějaký člověk. Slyším odemykání. Dávám si ruce přes nos a pusu, aby nebylo slyšet, jak dýchám.

„Neboj se, hned ti otevřu,“ říká ten člověk a dojde ke krabici. Zní to nějak podivně. Jako by to nebyl člověk, ale kluk!

Otevírá víko a vytahuje něco malýho... To je štěňátko!

„Mrzí mě, že jsi tady, ale kdybys nebyl schovanej, tak by tě utratili a už by ses nikdy neprobudil, víš? Něco pro tebe mám!“

Co mu ukazuje, nevidím.

Pak ho bere do náruče a odnáší pryč. Buch. Dřevěný dveře se zavřou. Zámek neslyším.

Pořád zůstávám za skříní, nemůžu se hnout.

„Pojď honem ven,“ slyším volat Johanku jako z veliký dálky.

A pak se rozeběhnu. Rozrazím odemčený dveře a peláším pryč. Johanku u dveří na dvůr skoro porazím.

„Co děláš?“ diví se a valí na mě oči.

„Byl to kluk, viděla jsi?“

„Viděla. I toho psa. Je hezkej. Malý štěňátko. Šel s ním támhle na trávu, přikrč se, ať si tě nevšimne.“

Sedíme oba na bobku a pozorujeme kluka, o něco staršího než my, jak tahá malýmu pejskovi klacík z pusy.

„Proč ho tam schovává?“ ptá se Johanka.

„Nevím, říkal něco o utracení.“

„O utracení?“

„No, jako napořád, aby ten pes už nebyl. Viděl jsem to jednou v telce. Píchnou jim injekci a oni nic necítí. Pak už jsou mrtvý.“

„Myslíš, že by takovýhle štěňátko chtěl někdo zabít?“

„Nevím, asi.“

„Myslíš, že ho tady schovává, protože ho nemůže mít doma?“

„Nevím, asi jo.“

„Půjdeme za ním?“

„Za tím klukem?“

„No. Řekneme mu, že to o něm víme, a tak.“

„To je prdlý, ne?“

„Hm, asi jo. Tak tam přijdeme, jako že nic, a jen řekneme: Jé, to je hezkej pejsek! A pak se uvidí.“

„Tak jo, jdi první a řekni to,“ popostrčím Johanku, až přepadne z bobku na kolena.

„Au,“ vykřikne vztekle. Ten kluk si nás samozřejmě všimne.

„Jé, to je hezkej pejsek,“ řekne Johanka, ale moc přesvědčivě to nezní. Vyvrátím oči.

„Jo, to je,“ řekne kluk, sebere pejska a odejde na druhý konec dvorku.

„Hm, a máš to. Nebyl to moc dobrý nápad!“

„Pojď, jdeme za ním,“ řeknu a přeždu taky na druhý konec dvora.

„Proč mě pořád sledujete?“ chce vědět ten kluk.

„Hele, my tě nesledujeme. Jenom nás něco zajímá.“

„Co?“ diví se a hladí to své štěňátko.

„On,“ ukážu prstem na psa.

Kluk nic neříká.

„Je tvůj?“ ptám se.

Kluk zase nic neříká, jen si přitahuje štěňátko pevněji k sobě.

„Tak je tvůj?“ ptám se znova.

„Jo, je můj,“ řekne kluk a přejde zase do dalšího rohu dvora.

Chodí po něm jako lev v kleci.

„Před náma nemůže jít do sklepa,“ šeptám Johance. „Prozradil by svou skrýš.“

Jenže my o té jeho skrýši víme, a on neví, že my to víme!

Vydáváme se zase za ním.

„Nechte mě už bejt!“ volá.

„My stejně víme, kde toho psa máš!“ vypálí na něj přímo Johanka.

Je vidět, jak kluk polkne a neví, co říct. Po chvílce ticha z něho vyleze: